

[Tom Behnke]

per blev gennemført, ville de miste deres arbejde, så de lavede en drønende negativ rapport, der også var fyldt med løgn og latin. Der faldt i øvrigt en injuriedom på et senere tidspunkt, og Københavns Kommune måtte trække rapporten delvis tilbage.

På det tidspunkt kunne jeg godt have foreslået, at Socialudvalget skulle tage ned og se Egeborg Behandlingscenter, men jeg vidste godt på forhånd, hvad resultatet ville være; man var låst fast af nogle fordomme, som man havde læst om i aviserne på forhånd. Men så opdagede jeg, at man gjorde præcis det samme i Rom, og da Socialudvalget skulle ud at rejse – for det skal det jo – tænkte jeg: Lad os dog gøre noget fornuftigt, lad os tage til Rom og se, hvordan de gør dernede. Så i stedet for at tage til Egeborg tog vi til Rom. Det er lidt længere væk, men metoderne er stort set de samme, og det viste sig også, at projektet blev særdeles positivt bedømt af samtlige politiske partier og deres ordførere.

Socialministeren sagde, at det er op til de enkelte amter at tilrettelægge, hvilke behandlingsmetoder der skal vælges. Men det duer jo ikke, for hvis amterne var villige til det og indstillede på det, hvorfor har de så ikke gjort det allerede i dag? Hvorfor sidder amterne med hænderne i skødet og accepterer en positiv behandlingsprocent på under 5, når de kender andre metoder, der virker? Jeg ved ikke hvorfor, men et eller andet skal der altså til, for at amterne kan blive overbevist, eller at staten overtager det i stedet.

Socialministeren sagde i den forbindelse, at staten ikke skal blande sig, men så er mit spørgsmål til regeringen: Hvordan vil man så gøre noget effektivt ved det? Amterne vil ikke, kommunerne har ikke noget at skulle have sagt, og her sidder regeringen og siger, at den vil heller ikke. Det er en drønende god idé, men vi vil ikke gøre noget ved det; vi overlader det til dem, som har bevist gennem de sidste 10 år, at de ikke vil. Hvad vil regeringen gøre ved den situation?

Ministeren var også imponeret over de resultater, man kunne fremvise i Rom – det er i øvrigt de samme resultater, man kan fremvise på Egeborg Behandlingscenter – men der sker ingenting. Det er selvfølgelig flot at rose modellen, det er flot at rose de metoder, man benytter sig af; men når man ikke vil indføre dem

og gennemføre modellen i Danmark i bred forstand, hjælper det ingenting, at der er nogle andre, der kan fremvise nogle flotte resultater.

Fru Grethe Fenger Møller var inde på, at der ikke var en linje om, hvad det skal koste, eller om finansieringen, og hr. Lysholm Christensen var inde på det samme. Hvor er jeg glad for, at de to ordførere nåede at sige det, inden debatten slutter i dag. Det er ikke mange minutter siden, vi havde en anden debat, nemlig om finansieringen, og her var man imod, at det skulle ske på den måde, vi anviste. Man kunne godt se problemerne, men man ville ikke være med til at løse det på den måde. Alle fire forslag hænger sammen, og vores finansieringsforslag for denne model er selvfølgelig den samme, som vi har foreslået tidligere på dagen: Det er staten, der skal finansiere det.

Fru Grethe Fenger Møller og fru Else Winther Andersen var inde på, at man kunne køre modellen som forsøgsordning, fordi der er afsat nogle midler i Socialministeriet netop til forsøgsordninger. Det vil jeg også sætte stor pris på, for jeg har indset, at selvfølgelig kan vi ikke gennemføre dette forslag i hele Danmark fra den ene dag til den anden. Alene behovet for behandlere kan vi ikke dække på én gang, så derfor er vi nødt til at starte et sted. Og hvis det kan starte som en forsøgsordning, vil jeg være tilfreds med det.

Fru Else Winther Andersen var inde på, at vi tidligere har vedtaget en lov om kontraktafvænnning af narkomaner. Det skete jo umiddelbart efter, at jeg selv havde fremsat et beslutningsforslag, der blev nedstemt af samtlige partier, men så gik der ikke mere end 3-4 uger, før socialministeren – og dengang var det fru Else Winther Andersen, der var socialminister – kom med et forslag, der stort set var identisk med mit beslutningsforslag. Jeg ved ikke, hvorfor man ikke kunne vedtage mit forslag, men lad nu det ligge for en stund.

Problemet med ministerens forslag var bare, at der stod i § 1, at amterne selv måtte afgøre, om de ville benytte sig af tilbudet eller ej. Det er der ikke ét eneste amt der har gjort indtil dato, og det var det, jeg advarede om dengang; jeg sagde, at den paragraf ville ødelægge det forslag. Det gjorde den også, og det samme vil gøre sig gældende, hvis man overlader denne behandlingsmetode til amterne, så det alene er dem, der skal sørge for at sætte tingene i værk.